

Η απόκριση του Θεού στα αιτήματά μας.

Επίσκοπος Πολύκαρπος Βαγενάς (†)

Ο τρόπος της αποκρίσεως του Θεού στα ανθρώπινα αιτήματα είναι θέμα της θεϊκής Του κρίσεως και της απέραντης αγάπης Του. Άλλοτε συμφέρει η σιωπή Του. Άλλοτε η άμεση λύση των προβλημάτων. Άλλοτε η καθυστερημένη ευεργεσία. Κάποτε, η επισώρευση νέων δοκιμασιών. Το φτάσιμο σε αδιέξοδο.

Κι όταν όλα είναι χαμένα, όταν φαίνονται όλα γκρεμισμένα και δε διακρίνεται πουθενά τρόπος σωτηρίας, όταν μένει μόνη σ' Αυτόν η ελπίδα, τότε η παρουσία Του ανατρέπει τις απελπιστικές προβλέψεις. Η επέμβασή Του δημιουργεί μια καινούρια κατάσταση. Μια καινούρια ατμόσφαιρα. Χαρίζει τη λύτρωση. Δίνει τη σωστή λύση. Χαρίζει τη χαρά της ευεργεσίας. Την ευτυχία που δημιουργεί η χάρη Του.

Άλλο ζητεί συγκεκριμένα ο άνθρωπος κι άλλο Εκείνος δίνει. Πόσες φορές βρέθηκε καθένας μας σε θέση να ευχαριστεί το Θεό, γιατί δε βιάστηκε

να απαντήσει στις ανυπόμονες επικλήσεις μας! Πόσες φορές διαπιστώνουμε εξ υστέρου πως η μη ικανοποίηση του αιτήματός μας ήταν σωτήριο!

Ζητεί κανένας κάτι που φαινομενικά είναι ωφέλιμο και ευεργετικό. Ένα εμπόδιο που επιτρέπει ο Θεός, μια άρνηση, ο πόνος γιατί δεν ικανοποιήθηκε η επιθυμία μας, πόσες φορές αποδείχτηκε ευλογία! Μας σώζει έτσι ο Θεός από κινδύνους που δεν τους διακρίνει το μάτι μας. Μας οδηγεί εκεί που η πανσοφία Του βλέπει πως θα πατήσουμε γερά.

Εμείς με τη στενότητα της αντιλήψεώς μας, με τις περιορισμένες δυνατότητες να αντιληφθούμε την πραγματικότητα, ζητάμε εκείνο που επιφανειακά μας ευχαριστεί. Σαν τα νήπια. Ζητούν ό,τι τους αρέσει. Αλίμονο στους γονείς που θα ικανοποιήσουν όλες τους τις επιθυμίες. Δε θ' αγαπούσαν το παιδί τους. Ούτε το γλυκό, όταν θα τα βλάψει, ούτε το μαχαίρι που είναι επικίνδυνο στα άμαθα χεράκια τους ούτε τη δυνατότητα να ευχαριστηθούν με την έκθεσή τους στο ακατάλληλο περιβάλλον θα τους δώσουν. Όσο και αν επιμένουν. Όσο κι αν κλάψουν.

Κάτι ανάλογο δε συμβαίνει και μ' εμάς απέναντι στο Θεό; Να όμως που δεν Του δίνουμε την εμπιστοσύνη. Δειχνόμαστε, μερικές φορές, σαν τα μικρά παιδιά, ασύνετοι. Ο άνθρωπος-πατέρας από αγάπη γίνεται αιτία να στενοχωρηθεί το παιδί του. Πόσο μάλλον ο Θεός-Πατέρας έχει το δικαίωμα αυτό της αγάπης! Την αγάπη που έφτασε ως την αυτοθυσία του Γολγοθά.

Και μόνο αυτό το γεγονός πρέπει να μας στηρίζει σαν κλονίζεται η εμπιστοσύνη μας, καθώς ο Κύριος αρνείται να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις μας. Παραλογισμός καταντά το να θεωρούμε την κρίση μας ως προς την ορθότητα των αιτημάτων μας πιο σωστή από του Θεού την κρίση.

Πονεί λοιπόν για τα δημιουργήματά Του ο Κύριος. Τον απασχολούν τα προβλήματα, οι ανάγκες, οι επιθυμίες του ανθρώπου, για τον οποίο Εκείνος θυσιάστηκε. Αγαπά τον Άνθρωπο. Τον αγαπά πραγματικά όμως. Ολοκληρωτικά. Αποβλέπει στο αληθινό του συμφέρον. Στο αιώνιο μέλλον του. Στη

σωστή του εξυπηρέτηση. Στη λύτρωση. Τη σωτηρία του. Θέλει ο Κύριος να ευεργετεί τον άνθρωπο. Όχι να του ικανοποιεί κάθε επιπόλαιη επιθυμία του.

Από τη στιγμή που θα το νιώσουμε αυτό και θα το πιστέψουμε, θα βρούμε τη γαλήνη μας. Θα αισθανθούμε την ευεργετική παρουσία Του στη ζωή μας από την ώρα που θα Του την εμπιστευτούμε. Από τότε που θα δείξουμε πίστη στο λόγο Του. Εμπιστοσύνη απόλυτη στην αγάπη Του.

Από το βιβλίο: Πολυκάρπου Βαγενά, Μητροπολίτου Κερκύρας, «Ελθέτω η βασιλεία σου», τ. Α' (απόσπασμα από την ομιλία «Εμπιστοσύνη στην αγάπη Του»).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>